

1.KATEGORİ / 3.4. SINIFLAR / KÜÇÜK ÇOCUKLAR EVDE ŞİİR OKUYOR

BAYRAK

Ey mavi göklerin beyaz ve kızıl süsü,
Kız kardeşimin gelinliği, şehidimin son örtüsü,
Işık ışık, dalga dalga bayrağım!
Senin destanını okudum, senin destanını
yazacağım.

Sana benim gözümle bakmayanın
Mezarını kazacağım.
Seni selâmlamadan uçan kuşun
Yuvasını bozacağım.

Dalgalandığın yerde ne korku, ne keder...
Gölgede bana da, bana da yer ver.
Sabah olmasın, günler doğmasın ne çıkar:
Yurda ay yıldızının ışığı yeter.

Savaş bizi karlı dağlara götürdüğü gün
Kızılığında ısındık;
Dağlardan çöllere düştüğümüz gün
Gölgene sığındık.

Ey şimdi süzgün, rüzgârlarda dalgalı;
Barışın güvercini, savaşın kartalı
Yüksek yerlerde açan çiçeğim.
Senin altında doğdum.
Senin altında öleceğim.

Tarihim, şerefim, şiirim, her şeyim:
Yer yüzünde yer beğen!
Nereye dikilmek istersen,
Söyle, seni oraya dikeyim!

Arif Nihat Asya

VATAN TÜRKÜSÜ

Güneşin başka doğar, Ay'ın bir başka,
Şehrin başka güzel, köyün bambaşka,
Ay_Yıldızlı bayrak getirir aşka.....
Dünyada bulunmaz eşin TÜRKİYEM.
Canım sana kurban, canım TÜRKİYEM

Tarihin var, tarihlere sığmayan,
Pişman olur sana, dostun olmayan,
Adaletin, insanlığa yön veren....
Dünyada bulunmaz eşin TÜRKİYEM.
Canım sana kurban, canım TÜRKİYEM

Mzaffer ordun, dillere destan,
Uğruna yazar binlerce destan,
Milletin kahraman, Soyun kahraman.....
Dünyada bulunmaz eşin TÜRKİYEM.
Canım sana kurban, canım TÜRKİYEM

Kars'ın başka güzel, İzmir'in başka,
Erzurum başka güzel, İstanbul başka,
Bezilir mi, sana duyulan aşka....
Dünyada bulunmaz eşin TÜRKİYEM.
Canım sana kurban, canım TÜRKİYE

YILMAZ ÇELİK

VATAN DESTANI

O kadar dolu ki toprağın şanla,
Bir değil, sanki bin vatan gibisin.
Yüce dağlarına çöken dumanla
Göklerde yazılı destan gibisin.

Hep böyle bulutlar içinde başın,
Hilâli kucaklar her vatandaşın.
Geçse de asırlar, tazedir yaşın,
O kadar leventsın, fidan gibisin.

Çiçeksin, bayılır kuşlar kokundan,
Her dalın bir yay ki zümrüt okundan
Müjdeler fısıldar Ergenekon'dan:
Bu sese gönülden hayran gibisin.

Ey bütün cihana bedel Türkeli,
Açtığın cenklerin yoktur evveli.
Tarih bir nehir ki coşkundur seli.
Sen ona nisbetle, umman gibisin.

Bir yandan hep böyle taştın, köpürdün,
Bir yandan cefalı bir ömür sürdün,
Fakat ne derece ezildinse dün.
Şimdi gene tunçtan kalkan gibisin.

Bir insan nihayet kemikle ettir,
Bu et, bu kemiğe can hürriyettir.
En büyük hürriyet Cumhuriyettir,
Demek şimdi sen bir cihan gibisin.

Ey ana toprağı, ey Anadolu,
Açıldı önünde terakki yolu.
Hamdolsun her yanın bereket dolu,
Cennette bir yeşil meydan gibisin.

Yeni bir ay ördün al bayrağına,
Girdin en sonunda irfan bağına,
Medeni hayatın nur ırmağına
Ezelden susamış ceylan gibisin.

Halit Fahri Ozansoy

TÜRK

Yurdumuzun dostuna dost, düşmanına düşmanız,
Bizi sorun tarihlere, biz nasıl kahramanız.

Göz dikilmez bu vatana, yan bakılmaz bayrağa,
Kahramanlar nesliyiz biz, Oğuzun soyundayız.

Biz cihâna karşı durduk,
Ezdik düşmanı, yere vurduk.
Karşımızda secde etti, en kavi düşman bile,
Kim bilir, kaç gazaya şahit oldu bu yerler?
Destan oldu savletimiz*, azmimiz, dilden dile,

Bize, “Yılmaz, korku bilmez, arslan oğlu Türk”
derler.

Biz cihâna karşı durduk,
Ezdik düşmanı, yere vurduk..

AHMET MUHİP DIRANAS

Memleket İsterim

Memleket isterim

Gök mavi, dal yeşil, tarla sarı olsun;

Kuşların çiçeklerin diyarı olsun.

Memleket isterim

Ne başta dert, ne gönülde hasret olsun;

Kardeş kavgasına bir nihayet olsun.

Memleket isterim

Ne zengin fakir, ne sen ben farkı olsun;

Kış günü herkesin evi barkı olsun.

Memleket isterim

Yaşamak, sevmek gibi gönülden olsun;

Olursa bir şikayet ölümden olsun.

Cahit Sıtkı Tarancı

ADSIZ ÇEŞME

Bir yaz günü iki kardeş
Yürüyüşe çıkmışlardı.
Fırın yakmış gökte güneş,
Ateş gibi sıcak vardı.

Yürüdüler,çok gezdiler.
Susuzluktan pek bezdiler.

Zehir oldu bu hoş gezme,
Bereket ki bayılmadan
Buldular bi eski çeşme,
Su akıyor oluğundan.

Can attılar yana yana,
Su içtiler kana kana.

Bulmuşlardı yeniden can.
İkiside soruyordu:
Bu çeşmeyi kimdir yapan?
Yürekleri minnet dolu.

Yazılıydı bir tek isim.
Oda silik,kim bilir kim?

İyilik bir su,bırak aksın
Gönül denen bu çeşmeden.
Sen de böyle yapacaksın,
Hiç karşılık beklemeden.

Su yerine iyilikle dol,

HASAN ALİ YÜCEL

2. KATEGORİ / 5.6. SINIFLAR / YILDIZ **ÇOCUKLAR EVDE ŞİİR OKUYOR**

BAYRAK ALTINDA

Bu gün genç, ihtiyar, kadın, kız, kızan,
Uzanıp yatsak da çardak altında,
Boruyu çalınca yarın borazan,
Hemen toplanınız bayrak altında.

Bizi hiç tasalı görmez bu yerler;
Yiğitler, ölürken bile gülerler,
Yeter ki yaşayan er oğlu erler,
Bizi çiğnetmesin ayak altında.

Kalbimiz çırpınır yurdu andıkça,
Gözlerde zaferin nuru yandıkça;
Üstünde bu bayrak dalgalandıkça,
Gönlümüz rahattır toprak altında.

Faruk Nafiz Çamlıbel

VATAN TÜRKÜSÜ

Dalgalanır bayrak,
Dalgalanır fatihâlar bayrakta.
Siz tâ Orta Asya'dan beri
Uyursunuz, uyanırsınız,
Siz düşünürsünüz bu toprakta.

Yaprak yeşilindeyken, su mavisindeyken
gücünüz
Memleket sizden çoğalmakta.
Ykselmemiş midir göğü karşı,
Kelime-i şahadetler yer yer,
Bütün soluğunuz bu toprakta.

Sizin aldığınız rüzgâr, sizin verdiğniz sessizlik
Kırmızıda, akta.
Çalışmanızın
lmszlğnzn kımıldanışı
Buğday buğday, bu toprakta.

Allah bir nefes gibi yakın
Gökyüzü bir nefes kadar uzakta.
Gidecektir kâinatın son zerresine dek
Hrriyetiniz, bu toprakta.

Gidecektir kuvvetli soyunuzla, sonsuz
nesillerden,
Şerefte, fazilette, hakta,
Hizmetiniz
Varlığınız
Can can aksedecek bu toprakta.

Adınız tek.
Adınız bir milletle ayakta.
Kimi vatan der
Kimi Mehmetçik,
Yaşamanız bu toprakta.

FAZIL HÜSNÜ DAĞLARCA

BU VATAN KİMİN

Bu vatan toprağın kara bağrında
Sıradağlar gibi duranlarıdır,
Bir tarih boyunca onun uğrunda
Kendini tarihe verenlerindir.

Tutuşup kül olan ocaklarından,
Şahlanıp köpüren ırmaklarından,
Hudutlarda gaza bayraklarından
Alnına ışıklar vuranlarıdır.

Ardına bakmadan yollara düşen,
Şimşek gibi çakan, sel gibi coşan,
Huduttan hududa yol bulup koşan,
Cepheden cepheyi soranlarıdır.

İleri atılıp sellercesine
Göğsünden vurulup tam ercesine,
Bir gül bahçesine girercesine
Şu kara toprağa girenlerindir.

Tarihin dilinden düşmez bu destan,
Nehirler gazidir, dağlar kahraman,
Her taşı yakut olan bu vatan
Can verme sırrına erenlerindir.

Gökyay'ım ne yazsan ziyade değil,
Bu sevgi bir kuru ifade değil,
Sencileyin hasmı rüyada değil,
Topun namlusundan görenlerindir.

Orhan Şaik Gökyay

TÜRKİYE ŞİİRİ

Vurulmuşum toprağına taşına,
Yerde gezen ,gökte uçan kuşuna.
Baharına, yazına, kara kışına
Vurulmuşum.
Eli kalem, eli kazma, eli kürek tutan,
Yüzü toprak kokan,
Sınırlarında omuz omuza yatan
İnsanlarına...
Benim iyi yürekli kardeşlerim
Hep senin dostlarındır,
Benim çiğdem kokulu memleketim.

Ekin biçtim tarlalarında demet demet,
Kaval çaldım, koyun güttüm yaylalarında;
Tuza bandım ekmeğimi.
Kolumu yastık yaptım düzünde, bayırında.
Kesimde bereket, gönlümde servetim,
Dizimde kuvvet, torbamda katık;
Damarlarımda dolaşan memleketim.

Gözlerin ne güzel deniz mavisi,
Ormanların urban olmuş yeşil yeşil;
Uzanır kolların nehirler boyu,
Sıcak kucağında saadetim.
Benim çiğdem kokulu memleketim.

Nice türküler yakıldı senin için;
Destanlar yazıldı, bayrak bayrak,
Davullar vuruldu, dize geldi zeybeklerin.
Kapında nöbet tuttu yıllar yılı.
Gençliğim, heyecanım, gayretim.

Gözümde nur içimde sevgi,
Elimde saz,dilimde türkü memleketim.

Türkiye, doğduğum,
Türkiye, doyduğum;
Türkiye, konduğum yurt!
Sevgim, inancım, özlemim!
Beşiğimi salladın, sendedir mezarım,
Sen, gönlümde yatan memleketim.

Adil Turan

KAHRAMANLIK

Kahramanlık ne yalnız bir yükseliş demektir,
Ne de yıldızlar gibi parlayıp sönmeektir.
Ölmezliğı düşünmek boşuna bir emektir;
Kahramanlık; saldırıp bir daha dönmemektir.

Sızlasa da gönüller düşenlerin yasından
Koşar adım gitmeli onların arkasından.
Kahramanlık; içerek acı ölüm tasından
İleriye atılmak ve sonra dönmemektir.

Yırtıcılar az yaşar... Uzun sürmez doğanlık...
Her ışığın ardında gizlidir bir karanlık.
Adsız sansız olsa da, en büyük kahramanlık;
Göz kırpmadan saldırıp bir daha dönmemektir.

Kahramanlık ne yalnız bir yükseliş demektir,
Ne de yıldızlar gibi parlayıp sönmeektir.
Bunun için ölüme bir atılış gerekir.
Atıldıktan sonra bir daha dönmemektir...

Hüseyin Nihal Atsız

ANADOLU SEVGİSİ

Sen bizim dağları bilmezsin gülüm,
Hele boz dumanlar çekilsin de gör.
Her haftası bayram, her günü düğün,
Hele yaylalara çıkılsın da gör.

Bilmezsin ovalar nasıldır bizde;
Kağnılar yollarda, yoncalar dizde...
Saydıklarım damla değil denizde,
Hele bir ekinler ekilsin de gör.

Görmedin sen bizim mavi suları,
Karlar eriyince kırar yuları...
Köpük olur beyaz, sel olur sarı;
Hele taştan taş dökülsün de gör.

Sen bizim köyleri görmedin ki hiç,
Yolları toz, çamur, evleri kerpiç.
O kirli kabukta, o en temiz iç;
Hele bir yakından bakılsın da gör.

Anlamaz, bilmezsin sen bizim halkı,
Sevgiyi bulasın, yakına gel ki...
Kalıplar gerçeği göstermez belki
Gönül perdeleri sökülsün de gör.

Abdurrahim Karakoç

DUA

Biz,kısık sesleriz...minareleri,
Sen,ezansız bırakma Allahım!
Ya çağır şurda bal yapanlarını,
Ya kovansız bırakma Allahım!

Mahyasızdır minareler...göğü de,
Kehkeşansız bırakma Allahım!
Müslümanlıkla yoğrulan yurdu,
Müslümansız bırakma Allahım!

Bize güç ver...cihad meydanını,
Pehlivansız bırakma Allahım!
Kahraman bekleyen yığınlarını,
Kahramansız bırakma Allah'ım!

Bilelim hasma karşı koymasını,
Bizi cansız bırakma Allah'ım!
Yarının yollarında yılları da,
Ramazansız bırakma Allah'ım!

Ya dağıt kimsesiz kalan sürünü,
Ya çobansız bırakma Allah'ım!
Bizi sen sevgisiz,susuz,havasız;
Ve vatansız bırakma Allah'ım!

Müslümanlıkla yoğrulan yurdu,
Müslümansız bırakma Allah'ım!

Arif Nihat Asya

3. KATEGORİ / 7.8. SINIFLAR / GENÇ ÇOCUKLAR EVDE ŞİİR OKUYOR

İSTİKLAL MARŞI

- Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;
- Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.
- O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak;
- O benimdir, o benim milletimindir ancak.
- Çatma, kurban olayım, çehreni ey nazlı hilal!
- Kahraman ırkıma bir gül! Ne bu şiddet, bu celal?
- Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helal...
- Hakkıdır, hakk'a tapan, milletimin istiklal!
- Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım.
- Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!
- Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner, aşarım.
- Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım.
- Garbın afakını sarmışsa çelik zırhlı duvar,
- Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.
- Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir imanı boğar,
- 'Medeniyet!' dediğin tek dişi kalmış canavar?
- Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma, sakın.
- Siper et gövdeni, dursun bu hayasızca akın.
- Doğacaktır sana va'dettiği günler hakk'ın...
- Kim bilir, belki yarın, belki yarından da yakın.
- Bastığın yerleri 'toprak!' diyerek geçme, tanı:

- Düşün altında binlerce kefensiz yatanı.
- Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır, atanı:
- Verme, dünyaları alsan da, bu cennet vatanı.
- Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda?
- Şuheda fişkıracak toprağı sıksan, şuheda!
- Canı, cananı, bütün varımı alsın da hüda,
- Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda.
- Ruhumun senden, ilahi, şudur ancak emeli:
- Değmesin mabedimin göğsüne namahrem eli.
- Bu ezanlar-ki şahadetleri dinin temeli, Ebedi yurdumun üstünde benim inlemeli.
- O zaman vecd ile bin secde eder - varsa- taşım,
- Her cerihamdan, ilahi, boşanıp kanlı yaşım,
- Fışkırır ruh-i mücerred gibi yerden na'sım;
- O zaman yükselerek arsa değer belki başım.
- Dalgalan sen de şafaklar gibi ey şanlı hilal!
- Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helal.
- Ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlal:
- Hakkıdır, hür yaşamış, bayrağımın hürriyet;
- Hakkıdır, hakk'a tapan, milletimin istiklal!

Sakarya Türküsü

İnsan bu, su misali, kıvrım kıvrım akar ya;
Bir yanda akan benim, öbür yanda Sakarya.
Su iner yokuşlardan, hep basamak basamak;
Benimse alın yazım, yokuşlarda susamak.
Her şey akar, su, tarih, yıldız, insan ve fikir;
Oluklar çift; birinden nur akar; birinden kir.
Akışta demetlenmiş, büyük, küçük, kâinat;
Şu çıkan buluta bak, bu inen suya inat!
Fakat Sakarya başka, yokuş mu çıkıyor ne,
Kurşundan bir yük binmiş, köpükten gövdesine;
Çatlıyor, yırtmıyor yokuşu sökmek için.
Hey Sakarya, kim demiş suya vurulmaz perçin?
Rabbim isterse, sular büküm büküm burulur,
Sırtına Sakaryanın, Türk tarihi vurulur.
Eyvah, eyvah, Sakaryam, sana mı düştü bu yük?
Bu dâva hor, bu dâva öksüz, bu dâva büyük! ..

Ne ağır imtihandır, başındaki, Sakarya!
Binbir başlı karta!ı nasıl taşır kanarya?

İnsandır sanıyordum mukaddes yüke hamal.
Hama!lık ki, sonunda, ne rütbe var, ne de mal,
Yalnız acı bir lokma, zehirle pişmiş aştan;
Ve ayrılık, anneden, vatandan, arkadaştan.
Şimdi dövün Sakarya, dövünmek vakti bu ân;
Kehkeşanlara kaçmış eski güneşleri an!
Hani Yunus Emre ki, kıyında geziyordu;
Hani ardına çil çil kubbeler serpen ordu?
Nerede kardeşlerin, cömert Nil, yeşil Tuna;
Giden şanlı akıncı, ne gün döner yurduna?
Mermerlerin nabzında hâlâ çarpar mı tekbir?
Bulur mu deli rüzgâr o sedayı: Allah bir!
Bütün bunlar sendedir, bu girift bilmece!er;
Sakarya, kandil!ere katran döktü geceler.

Vicdan azabına eş, kayna kayna Sakarya,
Öz yurdunda garipsin, öz vatanında parya!İnsan
üç beş damla kan, ırmak üç beş damla su;
Bir hayata çattık ki, hayata kurmuş puslu.
Geldi ölüm!ü yalan, gitti ölüm!süz gerçek;
Siz, hayat süren leşler, sizi kim diri!tecek?
Kafdağını assalar, belki çeker de bir kıl!
Bu ifritten sual!in, kıl!ını çekmez akıl!
Sakarya, sâf çocuğu, mâsum Anadolu!unun,
Divanesi ikimiz kaldık Allah yolunun!
Sen ve ben, gözyaşı!le ıslanmış hamurdanız;
Rengimize baksın!ar, kandan ve çamurdanız!
Akrebin kiskacında yoğurmuş bizi kader;
Aldırma, böyle gelmiş, bu dünya böyle gider!
Bana kefendir yatak, sana tabuttur havuz;

Sen kıvrıl, ben gideyim, Son Peygamber
Kılavuz!Yol onun, varlık onun, gerisi hep
angarya;
Yüzüstü çok süründün, ayağa kalk, Sakarya!

Necip Fazıl Kısakürek

ÇANAKKALE ŞEHİTLERİNE

Şu Boğaz Harbi nedir? Var mı ki dünyâda eşi?
En kesîf orduların yükleniyor dördü beşi,
-Tepeden yol bularak geçmek için Marmara'ya-
Kaç donanmayla sarılmış ufacık bir karaya.
Ne hayâsızca tehaşşüd ki ufuklar kapalı!
Nerde -gösterdiği vahşetle- "bu: bir Avrupalı! "
Dedirir -yırtıcı, his yoksulu, sırtlan kümesi,
Varsa gelmiş, açılıp mahbesi, yâhud kafesi!

Eski Dünyâ, Yeni Dünyâ, bütün akvâm-ı beşer,
Kaynıyor kum gibi, tûfan gibi, mahşer mahşer.

(1)

Yedi iklimi cihânın duruyor karşına da, (2)
Ostralya'yla berâber bakıyorsun: Kanada!
Çehreler başka, lisanlar, deriler rengârenk;
Sâde bir hâdise var ortada: Vahşetler denk.
Kimi Hindû, kimi yamyam, kimi bilmem ne belâ...
Hani, tâ'ûna da züldür bu rezîl istîlâ!
Ah o yirminci asır yok mu, o mahlûk-i asîl,
Ne kadar gözdesi mevcûd ise, hakkıyla sefil,
Kustu Mehmedciğin aylarca durup karşısına;
Döktü karnındaki esrârı hayâsızcasına.
Maske yırtılmasa hâlâ bize âfetti o yüz...
Medeniyyet denilen kahbe, hakikat, yüz­süz.
Sonra mel'undaki tahrîbe müvekkel esbâb,
Öyle müdhiş ki: Eder her biri bir mülkü harâb.

Öteden sâikalar parçalıyor âfâkı;
Beriden zelzeleler kaldırıyor a'mâkı;
Bomba şimşekleri beyninden inip her siperin;
Sönüyor göğsünün üstünde o arslan neferin.
Yerin altında cehennem gibi binlerce lağam,
Atılan her lağamın yaktığı: Yüzlerce adam.
Ölüm indirmede gökler, ölü püskürmede yer;
O ne müdhiş tipidir: Savrulur enkaaz-ı beşer...
Kafa, göz, gövde, bacak, kol, çene, parmak, el,
ayak,
Boşanır sırtlara, vâdîlere, sağnak sağnak.

Saçıyor zırha bürünmüş de o nâmerd eller,
Yıldırım yayılımı tûfanlar, alevden seller.
Veriyor yangını, durmuş da açık sînelere,
Sürü hâlinde gezerken sayısız tayyâre.
Top tüfekten daha sık, gülle yağan mermîler...
Kahraman orduyu seyret ki bu tehâdide güler!
Ne çelik tabyalar ister, ne siner hasmından;
Alınır kal'â mı göğsündeki kat kat îman?
Hangi kuvvet onu, hâşâ, edecek kahrına râm?
Çünkü te'sis-i İlâhî o metîn istihkâm.

Sarılır, indirilir mevki'-i müstahkemler,
Beşerin azmini tevkîf edemez sun'-i beşer;
Bu göğüslerse Hudâ'nın ebedî serhaddi;
"O benim sun'-i bedî'im, onu çiğnetme" dedi.
Âsım'ın nesli...diyordum ya...nesilmiş gerçek:
İşte çiğnetmedi nâmûsunu, çiğnetmeyecek.

Şühedâ gövdesi, bir baksana, dağlar, taşlar...
O, rükû olmasa, dünyâda eğilmez başlar,
Yaralanmış tertemiz alnından, uzanmış yatıyor,
(3)

Bir hilâl uğruna, yâ Rab, ne güneşler batıyor!

Ey, bu topraklar için toprağa düşmüş asker!
Gökten ecdâd inerek öpse o pâk alnı değer.
Ne büyüksün ki kanın kurtarıyor Tevhîd'i...
Bedr'in arslanları ancak, bu kadar şanlı idi.
Sana dar gelmeyecek makberi kimler kazsın?
"Gömelim gel seni târîhe" desem, sığmazsın.
Herc ü merc ettiğin edvâra da yetmez o kitâb...
Seni ancak ebediyyetler eder istiâb.
"Bu, taşındır" diyerek Kâ'be'yi diksem başına;
Rûhumun vahyini duysam da geçirsem taşına;
Sonra gök kubbeyi alsam da, ridâ namıyla,
Kanayan lâhdine çeksem bütün ecrâmıyla;
Mor bulutlarla açık türbene çatsam da tavan, (4)
Yedi kandilli Süreyyâ'yı uzatsam oradan;
Sen bu âvîzenin altında, bürünmüş kanına,
Uzanırken, gece mehtâbı getirsem yanına,

Türbedârın gibi tâ fecre kadar bekletsem;
Gündüzün fecr ile âvîzeni lebriz etsem;
Tüllenen mağribi, akşamları sarsam yarana...
Yine bir şey yapabildim diyemem hâtırana.

Sen ki, son ehl-i salîbin kırarak savletini,
Şarkın en sevgili sultânı Salâhaddîn'i,
Kılıç Arslan gibi iclâline ettin hayran...
Sen ki, İslâm'ı kuşatmış, boğuyorken hüsrân,
O demir çenberi göğsünde kırıp parçaladın;
Sen ki, rûhunla beraber gezer ecrâmı adın;
Sen ki, a'sâra gömülse taşacaksın...Heyhât,
Sana gelmez bu ufuklar, seni almaz bu cihât...

Ey şehîd oğlu şehîd, isteme benden makber,
Sana âgûşunu açmış duruyor Peygamber.

MEHMET AKİF ERSOY

Cenk Şarkısı

Yurdunu Allâh'a bırak, çık yola:
«Cenge! » deyip çek ki vatan kurtula.
Böyle müyesser mi gazâ her kula?
Haydi levend asker, uğurlar ola.

Ey sürüden arkaya kalmış yiğit!
Arkadaşın gitti, yetiş sen de git.
Bak ne diyor, cedd-i şehîdin, işit:
«Durma git evlâdım, uğurlar ola.

«Durma git evlâdım, açıktır yolun...
Cenge sıvansın o bükülmez kolun;
Süngünü tak, ön safa geçmiş bulun.
Uğrun açık olsun, uğurlar ola.

«Yerleri yırtan sel olup taşmalı!
Dağ demeyip, taş demeyip aşmalı!
Sendeki coşkunuğa el şaşmalı!
Haydi git evlâdım, uğurlar ola.

«Yükselerek kuş gibi Balkanlara,
Öyle satır at ki kuduz Bulgar'a:
Bir daha Osmanlı'ya güç sırtara!
Git de gel evlâdım... uğurlar ola.

«Düşmana çiğnetme bu toprakları;
Haydi kılıçtan geçir alçakları!
Leş gibi yatsın kara bayrakları!
Kahraman evlâdım, uğurlar ola.»

* * *

Balkan'ı bildin mi nedir, hemşeri?
Sevgili ecdâdının en son yeri.
Bir sıra isterdin a çoktan beri
Şimdi tamam vakti... Uğurlar ola.

Balkan'ın üstünde sızan her pınar
Bir yaradır, durmaz içinden kanar!

Hangi taşın kalbini deşsen: Mezar!
Gör ne mübârek yer... uğurlar ola.

Eş hele bir dağları örten karı:
Ot değil onlar, dedenin saçları!
Dinle: Şehid sesleridir rüzgârı!
Durma levend asker, uğurlar ola.

Ey vatanın şanlı gazâ mevkibi,
Saldırınız düşmana arslan gibi.
İşte Hudâ yâveriniz, hem Nebi.
Haydi gidin, haydi, uğurlar ola.

17 Ekim 1912

Mehmet Akif Ersoy

ZAFERDEN DÖNENLERİN TÜRKÜSÜ

Anneler dindiriniz gönlünüzün yasını,
Düşman kanıyla sildik palamızın pasını...
Yeniden çizmek için vatan haritasını
Hep ateşten ve kandan bir sahneye çevirdik
Gökleri çatırdayan bir vatan parçasını.

Anneler, ağlamayın dönmeyenlerinize,
Yurda saldıranları getirdik işte dize.
Şu dağların üstünden yol ararken denize
Çöktü hücumumuzdan düşmanla dolu dağlar,
Gökler genişleyerek denizler geldi bize.

Biz, tazekanların hürriyete katan
Bir nesiliz, ülkemizde biziz biricik sultan,
Tan yeri nur alıyor gururlu alnımızdan,
Karşımıza çıkmayın başı dumanlı dağlar,
Bizden zafer müjdesi bekliyor anavatan.

Kemalettin KAMU

Ey Sevgili

Senin kalbinden sürgün oldum ilkin
Bütün sürgünlüklerim bir bakıma bu sürgünün
bir süregi
Bütün törenlerin söylenlerin ayinlerin yortuların
disında
Sana geldim ayaklarına kapanmaya geldim
Af dilemeye geldim affa layik olmasam da
Uzatma dünya sürgünümü benim

Aşkın bu en onulmazından koparıp
Bir tuz bulutu gibi
Savuran yüregime
Ah uzatma dünya sürgünümü benim
Nice yorulduğum ayakabılarından değil
Ayaklarımdan belli

Lambalar egri
Aynalar akrep melegi
Zaman çarpılmış atın son hayali
Ev miras değil mirasın hayaleti
Ey gönlümün doğurduğu
Büyüttüğü emzirdiği
Kus tüyünden
Ve kus südünden
Geceler ve gündüzlerde
İnsanlığa anıt gibi yükselttiği
Sevgili
En sevgili
Ey sevgili
Uzatma dünya sürgünüm benim

Bütün siirlerde söylediğim sensin
Suna dedimse sen Leyla dedimse sensin
Seni saklamak için görüntülerinden faydalandım
Salome'nin Belkis'in
Bosunaydı saklamaya çalışmam öylesine
asıkarsın bellisin
Kuslar uçar senin gönlünü taklit için
Ellerinden devsirir bahar çiçeklerini
Deniz gözlerinden alır sonsuzluğun haberini
Ey gönüllerin en yumuşağı en derini
Sevgili
En sevgili
Ey sevgili
Uzatma dünya sürgünümü benim

Yıllar geçti sapan ölümsüz iz bıraktı toprakta
Yıldızlara uzanıp hep seni sordum gece

yarılarında
Çati katlarında bodrum katlarında
Gölgendi gecemi aydınlatan essiz lamba Hep
Kanlıca'da Emirgan'da
Kandilli'nin kursunu safaklarında
Seninle söyleyip durdum bir ömrün baharında
yazında
şimdi onun birdenbire gelen sonbaharında
Sana geldim ayaklarına kapanmaya geldim
Af dilemeye geldim affa layik olmasam da
Ey çağdas Kudüs (Meryem)
Ey sırrını gönlünde taşıyan Misir (Züleyha)
Ey ipeklere yumuşaklık bağışlayan merhametin
kalbi
Sevgili
En sevgili
Ey sevgili
Uzatma dünya sürgünümü benim

Dagların yıkılışını gördüm bir Venüs bardağında
Köle gibi satıldım pazarlar pazarında
Günesin sarardığını gördüm Konstantin
duvarında
Senin hayallerinle yandım düşlerin civarında
Gölgendi yansıyıp duran bengu su pınarında
Ölüm düşüncesinin beni sardığı su anda
Verilmemiş hesapların korkusuyla
Sana geldim ayaklarına kapanmaya geldim
Af dilemeye geldim affa layik olmasam da
Sevgili
En sevgili
Ey sevgili
Uzatma dünya sürgünüm benim

Ülkedeki kullardan ne haber vardır
Mezarlardan bile yükselen bir bahar vardır
Ask celladından ne çıkar madem ki yar vardır
Yoktanda vardan da ötede bir Var vardır
Hep suç bende değil beni yakıp yıkan bir nazar
vardır
O sarkıya özenip söylenecek misraller vardır
Sakin kader deme kaderin üstünde bir kader
vardır
Ne yapsalar boş göklerden gelen bir karar vardır
Gün batsa ne olur geceyi onaran bir mimar vardır
Yanmışam külümde yapılan bir hisar vardır
Yenilgi yenilgi büyüyen bir zafer vardır
Sırların sırrına ermek için sende anahtar vardır
Göğsünde sürgününü geri çağıran bir damar
vardır

Senden umut kesmem kalbinde merhamet adli
bir inar vardır
Sevgili
En sevgili
Ey sevgili

SEZAI KARAKOÇ

BİR BAYRAK RÜZGAR BEKLİYOR

Şehitler tepesi boş değil,
Biri var bekliyor.
Ve bir göğüs, nefes almak için;
Rüzgar bekliyor.
Türbesi yakışmış bu kutlu tepeye;
Yattığı toprak belli,
Tuttuğu bayrak belli,
Kim demiş meçhul asker diye?

Destanını yapmış, kasideye kanmış.
Bir el ki; ahretten uzanmış,
Edeple gelip birer birer öpsün diye fâniler!
Öpelim temizse dudaklarımız,
Fakat basmasın toprağa temiz değilse
ayaklarımız.
Rüzgarını kesmesin gövdeler
Sesinden yüksek çıkmasın nutuklar, kasîdeler.

Geri gitsin alkışlar geri,
Geri gitsin ellerin yapma çiçekleri!
Ona oğullardan, analardan dilekler yeter,
Yazın sarı, kışın beyaz çiçekler yeter!
Söyledi söyleyenler demin,
Gel süngülü yiğit alkışlasınlar
Şimdi sen söyle, söz senin.

Şehitler tepesi boş değil,
Toprağını kahramanlar bekliyor!
Ve bir bayrak dalgalanmak için;
Rüzgar bekliyor!
Destanı öksüz, sükûtu derin meçhul askerin;
Türbesi yakışmış bu kutlu tepeye
Yattığı toprak belli,
Tuttuğu bayrak belli,
Kim demiş meçhul asker diye? ...

Arif Nihat Asya

BİR ASKER DUASI

Elimde tüfenk, gönlümde iman,
Dileğim iki: Din ile vatan...
Ocağım ordu, büyüğüm Sultan,
Sultan'a imdâd eyle Yârabbi!
Ömrünü müzdâd eyle Yârabbi!

Yolumuz gaza, sonu şehâdet,
Dinimiz ister sıdk ile hizmet,
Anamız vatan, babamız millet,
Vatanı ma'mur eyle Yârabbi!
Milleti mesrur eyle Yârabbi!

Sancağım tevhid, bayrağım hilâl,
Birisi yeşil, ötekisi al,
İslâm'a acı, düşmandan öc al,
İslâm'ı âbâd eyle Yârabbi!
Düşmanı berbâd eyle Yârabbi!

Kumandan, zabıt, babalarımız.
Çavuş, onbaşı, ağalarımız.
Sıra ve saygı, yasalarımız.
Orduyu düzgün eyle Yârabbi!
Sancağı üstün eyle Yârabbi!

Cenk meydanında nice koç yiğid,
Din ve yurd için oldular şehid,
Ocağı tütsün, sönmesin ümid,
Şehidi mahzun etme Yârabbi!
Soyunu zebun etme Yârabbi!

Ziya Gökalp